

[Hendriksen.]

mit Partis Vegne, og det har jeg ogsaa haft ved en Række mellemliggende Lejligheder, hvor Forslaget har foreligget til Behandling. Hver Gang er jeg gaaet imod Forslagets Bestemmelser om Forhyring, hvorimod jeg har tiltraadt Mønstringsbestemmelserne, Kapitel II og III, som jeg synes, man skulde gennemføre, men det har de Herrer Ministre, som ved disse Lejligheder har haft med Sagen at gøre, ikke fundet rigtigt.

Naar jeg er gaaet imod de foreslaaede Forhyringsbestemmelser, er det, fordi jeg finder dem uforødnede. Der er ingen Anledning til at gaa til Statsforhyring; det tiltrænges i Virkeligheden ikke, og hvorfor saa bebyrde Statskassen med nye Udgifter? Den særlige Indvending, jeg altid har haft mod Forslagets Forhyringsbestemmelser, er, at man gennem disse Bestemmelser vil gøre Forhyringen uensartet. Man vil oprette vederlagsfri Statsforhyring i København og beholde den nuværende Form i Provinsen med Betaling for Forhyringen. Det er en Uensartethed, som jeg finder urimelig og ubillig, og dette har været en af mine Hovedanker mod Forslaget.

I øvrigt er det jo ikke nogen stor Sag, det drejer sig om, og jeg kan godt være enig med Venstres Ordfører om, at vi atter kan tage Sagen op til Overvejelse i et Udvalg. Men det, der ligger til Grund for Fremsættelsen, er jo i Virkeligheden den Konvention, som i 1920 blev vedtaget paa den internationale Arbejdskonference i Genua. Derfor ønsker den højtærede Minister ligesom andre Ministre før ham at faa de nugældende Forhyringsbestemmelser ændret. Jeg vil i saa Henseende gerne henvisse til nogle Udtalelser, jeg paa mit Partis Vegne fremsatte i det høje Ting for nogle Uger siden, da den højtærede Minister i sin Egenskab af Handelsminister fremsatte 5 Lovforslag, der alle i større eller mindre Grad var nødvendige, hvis vi skulde ratificere en international Konvention. Jeg sagde dengang, at mit Parti ikke vilde medvirke til at ændre bestaaende Lovgivning — og noget lignende sagde Venstres ærede Ordfører ved en senere Lejlighed — udelukkende for at give Lejlighed til at ratificere Konventioner, men at vi kun vilde gaa med til at ændre bestaaende Love, naar vi mente, dette vilde være rigtigt og rimeligt over for Land og Folk. Det samme Standpunkt indtager vi naturligvis ogsaa i denne Sag.

Socialdemokratiets Ordfører, det ærede 9de tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen),

fremhævede rigtigt, at der, hver Gang Forslaget havde foreligget, havde været Modstand fra Venstre og Konservative, og det kunde han ikke forstaa. Naar vi har modsat os Forslaget, er Grunden jo den, at vi finder Forslaget uforødent, og jeg tror dog alligevel, det ærede Medlem vil forstaa, at dette Synspunkt er bestemmende for vor Modstand.

Mønstringsbestemmelserne i Kapitel II og Kapitel III tiltræder vi gerne, som jeg allerede har nævnt. Jeg synes, det er rigtigt og rimeligt at samle alle Mønstringsbestemmelser i een Lov — de findes nu i forskellige Love, selv om de hovedsagelig staaar i Loven om Mønstring, den er vist af 1872 —, saa hvis den højtærede Søfartsminister ønsker at gennemføre Reglerne om Mønstring, kan Ministeren i hvert Fald i saa Henseende paaregne ubetinget Støtte fra vor Side.

Nu vil Forslaget jo imidlertid blive henvist til Behandling i et Udvalg, og saa kan vi se, hvor langt vi naar frem i Aar.

Rasmussen (Hyolbæk): Ogsaa med Hensyn til dette Forslag kan jeg henvisse til mine Udtalelser, sidste Gang et tilsvarende Forslag var til Behandling her i Landstinget. Det foreliggende Forslag er nu behandlet i ikke mindre end 6—7 Rigsdagssamlinger, og jeg synes, det vilde være meget ønskeligt, om det nu kunde blive ophøjet til Lov, saa vi paa dette Omraade kunde faa en Lov, som bl. a. var samstemmende med den Lovgivning, der gælder i Norge, Sverige og Finland. Derfor anbefaler jeg Forslaget paa det bedste til Tingets Velvilje.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Kjærboel): Jeg takker de ærede Ordførere for den Tilslutning, de har givet Lovforslaget, idet jeg selvfølgelig erklærer mig villig til at forhandle om Forslagets Enkeltheder i det Udvalg, der eventuelt maatte blive nedsat.

Maa jeg blot til den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Hendriksen) bemærke, at det forekommer mig ejendommeligt, at man vil modsætte sig Indførelse af Statsforhyring, naar Staten dog ellers for længst har autoriseret almindelig Arbejdsanvisning — det gjorde man allerede ved Loven af 1913. Her er man jo inde paa et Omraade, hvis specielle Karakter, de Vanskeligheder, der er forbundet med hele dette Forhold, synes mig i endnu højere Grad at maatte berettig-